

Cu mâna la gură capul clătina
 Și 'ncet lângă dînsul se șoptiaŭ așa;

«El sê fie Groza cel vestit în țeră,

«Și 'n sânge 'ncruntat!

«El sê fie Groza, cel ce ca o fiară

«Fără neci o grijă de negrul păcat

«Aŭ stinsŭ ȃile multe și legea-aŭ călcat?!»

Un moșneagŭ atunce, cu o barbă lungă,

La Groza mergênd,

Scôse duoi banî neteȃi din vechea sa pungă,

Lângă mort îi puse, mâna'î sărutând,

Maî făcŭ o cruce și ȃise plângênd :

«Omenî bunî! an earnă bordeiu'mî arsese

«Și p'un ger cumplit

«Nevasta'mî cu prunciî pe câmpŭ remăsese.

«N'aveam neci de hrană, neci țolŭ de 'nvălit

«Și neci o putere!... eram prăpădit!

«Nu așteptam alta din mila cerescă

«Decât a muri,

«Când creștinul ista, Domnu'lŭ odihnescă

«P'un cal alb ca earna în deal se ivi,

«Și-aprópe de mine calul își opri.

«Nu plânge,—îmî ȃise,—n'ai grijă Române,

«Fă peptŭ bărbătescŭ!

«Na, sê'ți cumperî haîne, și casă și pâne....

«Și d'atunci copii'mî, ce'lŭ tot pomenescŭ,

«Omenî bunî! d'atuncea în tihnă trăescŭ».